

...

Fővárosi Ítéltábla

10.Gf.40.160/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla jogtanácsos kamarai jogtanácsos (Cím2) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek a alperes1 (Cím1) I. rendű és ügyvéd neve ügyvéd (Cím5) által képviselt alperes2 (Cím3) II. rendű alperesek ellen szerződés hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. február 25. napján kelt 38.G.40.814/2020/11. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I.

[1] A fellebbezés elbírálása körében irányadó tényállás szerint a cégjegyzékbe 2013. március 14-én bejegyzett 3.000.000 forint jegyzett tőkéjű, egyszemélyes korlátolt felelősségű társaságként működő I. rendű alperes ügyvezetője önálló képviseleti joggal 2014. március 31. napjától jogosult1, egyedüli tagja 2016. április 4. napjától a panamai székhelyű egyéb1 nevű cég.

[2] A felperes 2016-ban a 2013. március 8-tól december 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan valamennyi adónem tekintetében a bevételek utólagos vizsgálatára irányuló

ellenőrzést végzett az I. rendű alperesnél, amelynek során az általános forgalmi adó adónemben 633.789.000 forint adóhiányt állapított meg.

[3] A vizsgálatról 2016. március 10-én készült jegyzőkönyv az I. rendű alperes részére 2016. március 18-án kézbesítésre került.

[4] A cégjegyzékbe 2016. április 27-én bejegyzett II. rendű alperest a 2016. április 25-én kelt társasági szerződéssel az I. rendű alperes, jogosult, tanú, valamint a Kft alapították 208.110.000 forint jegyzett tőkével.

[5] A társasági szerződés szerint az I. rendű alperes törzsbetétként 202.110.000 forint összegű, az adós (Kft) által elismert követelést mint nem pénzbeli vagyoni hozzájárulást (apportot) bocsátott a II. rendű alperes rendelkezésére; a másik három tag törzsbetéte személyenként 2.000.000 forint összegű pénzbeli vagyoni hozzájárulásból állt; valamennyi tag a törzsbetétjétől eltérő, 25 % mértékű üzletrészt szerzett; a társaság ügyvezetője önálló képviseleti joggal jogosult lett.

[6] A II. rendű alperes cégbejegyzési kérelmének a Kft képviseletében eljáró tanú ügyvezető 2016. április 25-én kelt írásbeli nyilatkozata is a mellékletét képezte arról, hogy a Kft-nek áruszállításból eredő számlakövetelés jogcímén 202.114.449 forint lejárt, elismert tartozása van az I. rendű alperes felé, amelyet a II. rendű alperesnek vállalt megfizetni.

[7] A Kft az I. rendű alperes felé fennálló tartozását az apportálásra tekintettel a II. rendű alperes felé teljesítette.

[8] A II. rendű alperes alapítása időpontjában annak egyik tagja, tanú a Kft ügyvezetőjének volt a házastársa, továbbá 50 %-ot meghaladó mértékű részesedéssel részvényese és vezérigazgatója volt a Kft egyedüli tagjának, az zrt1-nek.

[9] A 2013. március 8-tól december 31-ig terjedő időszakra az I. rendű alperes jogorvoslati kérelme folytán megismételt adóigazgatási eljárásban az I. rendű alperes terhére az általános forgalmi adó adónemben 2018 decemberében jogerősen 298.970.000 forint adókülönbözet került megállapításra.

[10] A felperes a 2014. évre vonatkozóan 2018. és 2019. években lefolytatott két utólagos felülvizsgálat során az I. rendű alperest általános forgalmi adó adónemben jogerősen további 175.972.000 forint, valamint 70.111.000 forint adókülönbözet megfizetésére kötelezte.

[11] A felperes által a 2013. és 2014. évekre feltárt adóhiányból eredő követelés behajtása iránt az I. rendű alperessel szemben folytatott végrehajtási eljárás nem vezetett eredményre.

II.

[12] A felperes keresetében a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:120. § (1) és (3) bekezdései alapján azt kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy a II. rendű alperes 2016. április 25-én kelt társasági szerződése az I. rendű alperes 202.110.000 forint összegű követelésének az apportálására vonatkozó részében a felperes irányában hatálytalan; kötelezze a II. rendű alperest annak tűrésére, hogy a felperes az I. rendű alperessel szemben fennálló követelését az I. rendű alperes által apportált követelés értéke erejéig a II. rendű alperes vagyonából kiegyenlítse.

[13] Keresete jogalapjára nézve a felperes előadta, 2016. április 25-én, a II. rendű alperes társasági szerződésének megkötése, az I. rendű alperes Kft által elismert követelése II. rendű alperesbe történt apportálása időpontjában az I. rendű alperessel szemben a 2013. és a 2014. évekre feltárt adóhiányból eredően 545.053.000 forint összegű lejárt, már esedékessé vált követelése állt fenn, tekintettel arra, hogy – amint azt a Kúria a BH2013. 12. és BH2015. 343. számon közzétett határozataiban is kifejtette – az adófizetési kötelezettség a törvényben meghatározott teljesítési időpontja elmulasztásával az igény állapotába kerül, esedékességi időpontja a vizsgált eredeti időszakhoz kötődik, azt az utólagos vizsgálat során hozott határozat jogereje nem befolyásolja.

[14] A 202.110.000 forint összegű követelés II. rendű alperesbe apportálásával az I. rendű alperes elvonta a felperes vele szemben fennálló követelésének a kielégítési alapját, mivel az apportált követelést meghaladóan az I. rendű alperes nem rendelkezett olyan további vagyonnal, amely a felperesi követelés kielégítésére fedezetül szolgálhatott volna. Kétségtelen, hogy a II. rendű alperes által csatolt 2016. április 18-i vevőanalitika szerint az I. rendű alperes összesen 691.762.270 forint összegű követelésállománnyal rendelkezett, amelynek a Kft-vel szemben fennálló és 2016. április 25-én a II. rendű alperesbe apportált követelés is a részét képezte, az I. rendű alperesi adótartozást megállapító adóhatósági határozat jogerőre emelkedése hiányában azonban ez a követelésállomány még nem volt végrehajtás alá vonható, a végrehajtási eljárás megindítására csak 2016. augusztus 24-én kerülhetett sor. A 2016. június 29-én készült újabb – az egyes adókötelezettségek teljesítésére irányuló ellenőrzés során az I. rendű alperesnél 2016. június 30-án felvett jegyzőkönyv mellékletét képező – vevőanalitika alapján ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy ebben az időpontban már a II. rendű alperesbe apportált követelést meghaladóan az I. rendű alperes kizárólag a 2015. augusztus 14-étől felszámolás alatt álló Nanosun-Hungary kft1.-vel szemben fennálló 371.464.000 forint összegű követelésállománnyal rendelkezett, amely nyilvánvalóan nem szolgálhatott fedezetül az I. rendű alperesi adótartozás kielégítésére.

[15] Az apportálás önmagában azzal is elvonta a felperes követelésének a kielégítési alapját, hogy a II. rendű alperes törzstőkéjének 97 %-át jelentő vagyoni hozzájárulás ellenében az I. rendű alperes mindössze 25 % mértékű részesedést megtestesítő üzletrészt kapott, amelynek értéke nincs egyensúlyban a teljesített vagyoni hozzájárulás értékével.

[16] Tekintettel arra, hogy a 2013. évre vonatkozóan 2016-ban folytatott adóhatósági ellenőrzés eredményét rögzítő jegyzőkönyv az I. rendű alperes részére 2016. március 18-án kézbesítésre került, továbbá arra, hogy az I. rendű alperes ügyvezetője és a II. rendű alperes ügyvezetője ugyanaz a személy, jogosult volt, nem lehet kétséges, hogy az I. rendű alperesi követelés II. rendű alperesbe történő apportálása 2016. április 25-i időpontjában a II. rendű alperesnek is tudomása volt, illetve tudomása kellett legyen arról, hogy a folyamatban lévő adóhatósági eljárásban az I. rendű alperes terhére várhatóan az apportált követelést meghaladó összegű adókülönbözet kerül megállapításra és számolnia kellett azzal is, hogy az adókülönbözet megállapítása jogerőre emelkedik, az I. rendű alperes adótartozása esedékessé válik. A II. rendű alperesnek ezért nem csak a felperes I. rendű alperessel szembeni követelése fennálltáról, hanem arról is tudomása volt, illetve tudomása kellett legyen, hogy az apportálás egészben vagy részben elvonja a felperes I. rendű alperessel szemben fennálló követelése kielégítési alapját. Mindezek alapján az is egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű alperesi követelés apportálásakor a II. rendű alperes rosszhiszemű volt. Rosszhiszeműségét mindezek mellett az is alátámasztja, hogy tagjai, illetve vezető tisztségviselője, valamint az I. rendű alperes tagjai és vezető tisztségviselője között személyi összefonódások álltak fenn.

[17] A kereset összecszerűségével összefüggésben a felperes arra hivatkozott, az adóvégrehajtási eljárásban megkísérelte érvényesíteni az I. rendű alperes által a II. rendű alperesbe apportált követelést, ez azonban nem vezetett eredményre, mivel a kötelezett Kft 2017. január 20-án kelt levelében arról tájékoztatta, hogy a követelést az apportálással megszerző II. rendű alperesnek már teljesítette.

[18] Az apportált követelés ellenében az I. rendű alperes által megszerzett üzletrész értékesítésére az adóvégrehajtási eljárásban nem került sor.

[19] Mindezek alapján megállapítható, hogy a követelés apportálása az I. rendű alperesi adótartozás egészének a kielégítését megghiúsította.

[20] A II. rendű alperes ellenkérelmében foglaltakkal szemben a felperes vitatta, hogy a jelen per tárgyát képező igény jellegére tekintettel alperesként a II. rendű alperes valamennyi tagjának perben kellene állnia. Az 1/2014. PJE határozat értelmében a Ptk. 6:120. §-a alkalmazása körében is irányadó 1/2002. PJE határozatban és az 1/2011. (VI. 15.) PK véleményben foglaltakra hivatkozva állította, a társasági szerződéssel megvalósuló fedezetelvonás esetén a fedezetelvonásban közreműködő alanyok a vagyoni hozzájárulást szolgáltató tag és a vagyoni hozzájárulást megszerző gazdasági társaság, a Ptk. 6:120. §-a szerinti igény érvényesítése iránt a jogosultnak velük szemben kell pert indítania, a vagyoni hozzájárulást az apportálással megszerző gazdasági társaság többi tagjának nem kell perben állnia.

III.

[21] Az I. rendű alperes ellenkérelmet, nyilatkozatot nem terjesztett elő.

[22] A II. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját ésösszecszerűségét is vitatta.

[23] A jogalappal összefüggésben állította, az I. rendű alperes követelésének a II. rendű alperesbe történő apportálása időpontjában a felperesnek még nem volt lejárt, az igény állapotában lévő követelése az I. rendű alperessel szemben, mivel a 2013. évre feltárt adóhiány megfizetésére kötelező adóhatósági határozattal szemben az I. rendű alperes élt a rendelkezésére álló jogorvoslat lehetőségével és alappal bízhatott abban, hogy az eredményre vezet, végrehajtásra nem kerül sor.

[24] Erre tekintettel a II. rendű alperes megalakulása időpontjában jogosultnak a II. rendű alperes ügyvezetőjeként is csak az I. rendű alperes ellen folyamatban lévő adóhatósági eljárásról és arról lehetett tudomása, hogy az eljárást lezáró jegyzőkönyvben a felperes milyen megállapításokat tett. Ugyanakkor nem tudhatott és nem is kellett tudnia a felperes I. rendű alperessel szemben fennálló követeléséről, sem arról, hogy annak kielégítési alapját az apportálás egészben vagy részben elvonja.

[25] A felperes nem bizonyította azt sem, hogy a II. rendű alperes másik két tagja – tanú és a Kft – tudott a felperes I. rendű alperessel szembeni követelése fennálltáról és arról, hogy az I. rendű alperes által apportként teljesített vagyoni hozzájárulás elvonja a felperes kielégítési alapját. Ezt az előadása szerinti személyes összefonódások sem támasztják alá.

[26] A keresetben előadottakkal szemben az általa csatolt 2016. április 18-i vevőanalitika alapján az is egyértelműen megállapítható, hogy az apportálás időpontjában az I. rendű alperes az apportált követelést meghaladó, a felperes vele szembeni követelésének kielégítésére fedezetet biztosító követelésállománnyal rendelkezett. Ezzel összefüggésben nem hagyható továbbá figyelmen kívül a II. rendű alperes rendelkezésére bocsátott apport ellenében az I. rendű alperes vagyonába került, az adóvégrehajtás során a felperes által lefoglalt üzletrész sem, amelynek valós értéke a felperes I. rendű alperessel szemben fennálló követelése részbeni kielégítésére mindenképpen fedezetet nyújt.

[27] A II. rendű alperes véleménye szerint, továbbá arra tekintettel, hogy a Ptk. 3:164. §-a értelmében a tagsági jogok és kötelezettségek összességét megtestesítő üzletrész értékét a tag törzsbetétjének összege mellett a társaság működésének az eredményessége is befolyásolja, a keresetnek helyt adó ítélet meghozatala a II. rendű alperes valamennyi tagjára kihat, mivel csökkenti az üzletrészek értékét, ezért alperesként a II. rendű alperes valamennyi

tagjának perben kell állnia, ami a II. rendű alperes rosszhiszeműségének vizsgálata szempontjából is elengedhetetlen. Erre nézve indítványozta jogosult1, tanúl és tanú tanúlkénti meghallgatását.

[28] Azösszecszerűség vitatása körében a II. rendű alperes arra hivatkozott, a kereset jogalapi megalapozottsága esetén is csak az apport ellenében az I. rendű alperes vagyonába került üzletrész valós értékével csökkentett tartozás összege erejéig lehet helye annak a tűrésére kötelezésének, hogy a felperes a követelését a vagyonából kielégítse.

IV.

[29] A felperes a perfelvétel 2020. november 17-i perfelvételi tárgyaláson történt lezárását követően 2020. december 7-én benyújtott előkészítő iratában bejelentette, hogy 2020. november 13-i kezdő és 2020. november 16-i záró időponttal megtartott árverésen megkísérelte az apport fejében az I. rendű alperes vagyonába került üzletrész értékesítését, az árverés azonban nem vezetett eredményre, amit a 2020. november 20-án készült árverési jegyzőkönyv is bizonyít. Az előadottak alátámasztására okiratokat csatolt. Beadványa és mellékletei perfelvétel lezárását követő benyújtását azzal indokolta, hogy az előadott tények és az azokat alátámasztó okiratok csak a perfelvétel lezárása után jutottak a tudomására. Mindezek mellett hangsúlyozta, az utóbb csatolt okiratoknak csak azon, már a perfelvétel lezárását megelőzően is előadott tényállítása bizonyítása körében van jelentősége, hogy az I. rendű alperes nem rendelkezik olyan vagyonnal, amely – akár részben is – fedezetet nyújt a felperesi követelés kielégítésére.

V.

[30] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy a II. rendű alperes 2016. április 25. napján kelt társasági szerződése alapján az I. rendű alperes által nyújtott 202.110.000 forint vagyoni hozzájárulás a felperes irányában hatálytalan, a II. rendű alperest annak tűrésére kötelezte, hogy a felperes az I. rendű alperessel szemben fennálló követelését az I. rendű alperes által szolgáltatott 202.110.000 forint értékű apport erejéig a II. rendű alperes vagyonából kielégítse; az alpereseket a felperes részére 4.221.000 forint perköltség, az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint le nem rótt kereseti illeték egyetemleges megfizetésére kötelezte.

[31] Határozata indokolásában rögzítette, az 1/2002. PJE határozatban foglaltakra is figyelemmel nincs jogszabályi akadály annak, hogy a gazdasági társaság tagjának hitelezője a Ptk. 6:120. §-ára alapított keresettel kérhesse a társasági szerződés alapján nyújtott vagyoni hozzájárulás relatív hatálytalanságának megállapítását.

[32] Az ilyen perben a bíróságnak azt kell vizsgálnia, fennállnak-e a fedezetelvonó szerződés Ptk. 6:120. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei: a társasági szerződés megkötésekor már fennállt-e a hitelező követelése a gazdasági társaság tagjával szemben; a társasági szerződés szerinti vagyoni hozzájárulás társaság rendelkezésére bocsátásával egészben vagy részben elvonták-e a hitelező követelésének kielégítési alapját; a vagyoni hozzájárulást megszerző gazdasági társaság rosszhiszemű volt-e, a társasági szerződés megkötésekor tudott-e, illetve a körülményekre tekintettel tudnia kellett-e a részére vagyoni hozzájárulást teljesítő tagot terhelő kötelezettség fennállásáról és arról, hogy a vagyoni hozzájárulás teljesítése a tag hitelezőjének kielégítési alapját egészben vagy részben elvonja.

[33] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a II. rendű alperes társasági szerződésének megkötése időpontjában a felperesnek az adófizetési kötelezettség elmulasztásából eredően az igény állapotában lévő követelése állt fenn az I. rendű alperessel szemben.

[34] Ezzel összefüggésben az 1/2011. (VI. 15.) PK véleményben, a BH2013. 12. és a BH2015. 343. számon közzétett határozatokban foglaltakra utalva kifejtette, mivel az adófizetési kötelezettség a törvényben meghatározott időpontja elmulasztásával az igény állapotába kerül, esedékességi időpontja a vizsgált eredeti időszakhoz kötődik, azt az utólagos vizsgálat során hozott határozat jogereje nem befolyásolja, a perbeli esetben az I. rendű alperesnél folytatott utófelülvizsgálat során feltárt adóhiány törvényben meghatározott eredeti esedékességi időpontja 2013. július 22-e és 2015. január 20. közé esett, a felperes ebből eredő I. rendű alperessel szembeni követelése ezért a II. rendű alperes társasági szerződése 2016. április 25-i megkötése időpontjában már nyilvánvalóan fennállt és az igény állapotában volt.

[35] Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékok alapján azt a kereseti előadást is megalapozottnak találta, hogy az apport tárgyát képező 202.110.000 forint összegű követelés II. rendű alperes rendelkezésére bocsátása elvonta a felperes I. rendű alperessel szemben fennálló, az adófizetési kötelezettség elmulasztásából eredő követelése kielégítési alapját, az I. rendű alperes az apportált követelést meghaladóan nem rendelkezett olyan további vagyonnal, amely a felperes követelésének a kielégítésére fedezetül szolgálhatott volna.

[36] Ezzel összefüggésben a II. rendű alperes által csatolt 2016. április 18-i vevőanalitikában és a felperes által csatolt 2016. június 29-i vevőanalitikában foglaltakat értékelve rámutatott, a 2016. április 18-i vevőanalitika szerint az I. rendű alperes valóban nagy összegű követelésállománnyal rendelkezett, ugyanakkor a perben arra nézve nem merült fel adat, hogy mi lett a sorsa e követelésállománnyal azon részének, amelyet a 2016. június 29-én készült I. rendű alperesi vevőanalitika már nem tartalmazott.

[37] Nem hagyható figyelmen kívül továbbá, hogy a felperes követelésének a behajtására irányuló végrehajtási eljárás megindítására csak 2016. augusztus 24-én kerülhetett sor, az I. rendű alperessel szemben ezt követően kibocsátott inkasszók azonban nem vezettek eredményre, továbbá hogy a perben az nem volt vitás, az I. rendű alperes II. rendű alperesbe apportált követelését a kötelezett a II. rendű alperes részére megfizette, azt a felperes nem

tudta behajtani. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a II. rendű alperes azon védekezését, hogy az I. rendű alperes az apportált követelést meghaladó, a felperes vele szembeni követelések kielégítésére fedezetet nyújtó követelésállománnyal rendelkezett, a perbeli apportálási ügylet nem vonta el a felperes követelésének kielégítési alapját.

[38] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, a II. rendű alperes alapításának a körülményeit is figyelembe véve az is kétségmentesen megállapítható volt, hogy az I. rendű alperes apport tárgyát képező követelését megszerző II. rendű alperesi gazdasági társaság az apportálás 2016. április 25-i időpontjában rosszhiszemű volt, tudott, illetve tudnia kellett a felperes I. rendű alperessel szembeni követelése fennálltáról és arról, hogy az apportálás elvonja e követelés kielégítési alapját.

[39] Ebben a körben kifejtette, az I. rendű alperes és a II. rendű alperes vezető tisztségviselője, ügyvezetője ugyanaz a személy, jogosult volt, aki 2016-ban a 2013. évre vonatkozóan lefolytatott utólagos adóellenőrzési eljárás során felvett, az I. rendű alperes részére 2016. április 18-án kézbesített jegyzőkönyvben foglaltak alapján nyilvánvalóan tudott a felperes I. rendű alperessel szembeni, adótartozásból eredő nagy összegű követelése fennálltáról és arról, hogy annak az apport tárgyát képező követelés is a fedezetül szolgál. Ezt támasztja alá jogosult személyes meghallgatása során tett azon nyilatkozata is, amely szerint a II. rendű alperes létrehozása az ő ötlete volt, a II. rendű alperes lényegében egy kényszermegoldásként jött létre, mert az I. rendű alperes az őt terhelő adóelőleg fizetési kötelezettség miatt nem tudta folytatni a tevékenységét.

[40] tanúl és tanú tanúvallomásából emellett az is megállapítható volt, hogy ők is tudtak az I. rendű alperest a tevékenységéből eredően terhelő nagy összegű jövedéki adófizetési kötelezettségről; nyilvánvaló, hogy a II. rendű alperes alapításában részes üzlettársaként annak is az ismeretében kellett lenniük, hogy az I. rendű alperes nem tudja maradéktalanul teljesíteni a fizetési kötelezettségét, az új társaság megalapítása ugyanis csak erre tekintettel volt életszerű.

[41] A II. rendű alperes rosszhiszeműségét alátámasztó körülményként értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a II. rendű alperes törzstőkéjének 97 %-át jelentő apport ellenében az I. rendű alperes mindössze 25 % mértékű részesedést megtestesítő üzletrészt kapott.

[42] Mindezek mellett az elsőfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy az I. rendű alperes és a II. rendű alperes között olyan személyes összefonódások állnak fenn, amelyekre tekintettel a II. rendű alperes rosszhiszeműsége a Ptk. 6:120. § (2) bekezdése szerinti törvényi vélelem alapján is megállapítható.

[43] Tekintettel arra, hogy a perbeli apportügylet esetében a fedezetelvonó szerződés Ptk. 6:120. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennállnak, az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:120. § (3) bekezdésének megfelelően megállapította az apportálási ügylet

felperessel szembeni hatálytalanságát és a II. rendű alperest annak tűrésére kötelezte, hogy vagyonából a felperes az apport értéke erejéig kielégítse az I. rendű alperessel szemben fennálló követelését.

VI.

[44] Az ítélet ellen a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen a 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján a megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan a Pp. 381. §-a alapján a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[45] A perben tett nyilatkozatait fenntartva, indokai ismételt kifejtésével állította, a II. rendű alperes valamennyi tagjának alperesként perben kell állnia, mivel a perben hozott döntés mindannyiukra kihat, perbe vonásuk elmaradása olyan súlyos eljárási szabálysértés, amely miatt az ítélet Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezésének van helye.

[46] Az ítélet hatályon kívül helyezése azért is indokolt, mert az elsőfokú bíróság annak vizsgálatakor, hogy az I. rendű alperes rendelkezik-e a felperesi követelés kielégítésére részben vagy egészben fedezetet nyújtó más vagyontárggyal, figyelmen kívül hagyta az apport fejében az I. rendű alperes vagyonába került, az adóvégrehajtás során a felperes által lefoglalt üzletrész valós értékét, amelynek figyelembevétele arra tekintettel sem lett volna mellőzhető, hogy a perfelvételi szakasz lezárásáig a felperes nem bizonyította, hogy megkísérelte az üzletrész értékesítését, azonban az nem vezetett eredményre.

[47] A II. rendű alperes véleménye szerint akkor is tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes követelésének apportálása időpontjában a II. rendű alperes rosszhiszemű volt.

[48] Az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal szemben jogosult1 személyes meghallgatása során tett nyilatkozata alapján egyértelműen az volt megállapítható, hogy az apportálás időpontjában tudattartalma arra terjedt ki, hogy az I. rendű alperesnek nincs esedékes adókötelezettsége és mivel jogorvoslati kérelme e körben eredményes volt, alappal bízhatott az utóvizsgálat kedvező lezárásában. Az általa előadottak alapján továbbá az is nyilvánvaló, hogy a II. rendű alperes megalapításában szerepet játszó körülmény nem az I. rendű alperest terhelő általános forgalmi adófizetési kötelezettség, hanem a jövedéki adóelőleg fizetési kötelezettség volt. Minderre tekintettel fogalmilag kizárt, hogy a II. rendű alperes ügyvezetőjeként jogosult1 tudhatott a felperes jelen per alapjául szolgáló követelése fennálltáról és arról, hogy az apportálás elvonja annak kielégítési alapját. Ugyanígy az is kizárt, hogy erről a II. rendű alperes másik három tagjának tudomása volt, illetve tudomása lehetett volna.

[49] Emellett az elsőfokú bíróság az I. rendű és a II. rendű alperesek tagjai közötti személyes összefonódásokat is tévesen értelmezte olyan körülményként, amely a Ptk. 6:120. § (2) bekezdése szerinti törvényi vélelem folytán megalapozza a II. rendű alperes rosszhiszeműségét.

VII.

[50] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte, lényegében helyes indokaira tekintettel.

[51] A fellebbezésben állított eljárási szabálysértésekkel összefüggésben vitatta, hogy alperesként a II. rendű alperes valamennyi tagjának perben kellene állnia, ezzel összefüggésben az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtett indokaira utalt.

[52] Véleménye szerint a fellebbezésben előadottakkal szemben az elsőfokú eljárásban rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján kétségmentesen megállapítható, hogy az apport fejében az I. rendű alperes vagyonába került üzletrész az adóvégrehajtási eljárásban nem volt értékesíthető, annak nincs valós értéke, így még részben sem szolgálhat fedezetül az I. rendű alperessel szemben fennálló követelése kielégítésére.

[53] A per érdemére nézve a felperes hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján állapította meg, hogy a fedezetelvonó szerződés Ptk. 6:120. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennállnak, mivel az apportálás időpontjában az I. rendű alperessel szemben már fennállt a felperes adófizetési kötelezettség elmulasztásából eredő követelése, az apportálás elvonta a követelés kielégítési alapját, a követelés fedezetül szolgáló vagyont megszerző II. rendű alperes az apportálás időpontjában a rosszhiszemű volt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő, megalapozott ítéletet hozott.

VIII.

[54] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta felül, és a fellebbezést az alábbiak szerint megalapozatlannak találta.

[55] Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megsértése nélkül meghozott ítéletében a kereset elbírálásához szükséges tényállást helyesen állapította meg és abból a kereset jogalapja és összekszerűsége körében érdemben helytálló jogi következtetést levonva hozott a keresetnek helyt adó ítéletet.

[56] A fedezetelvonó szerződésről a Ptk. 6:120. §-a rendelkezik.

[57] Az (1) bekezdés szerint az a szerződés, amellyel a harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonták, e harmadik személy irányában hatálytalan, ha a szerző fél rosszhiszemű volt, vagy rá nézve a szerződésből ingyenes előny származott.

[58] A (2) bekezdés úgy rendelkezik, ha valaki a fedezetelvonó szerződést hozzátartozójával vagy olyan jogi személlyel köti, amelyben többségi befolyással rendelkezik, továbbá ha jogi személy a tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, vagy annak hozzátartozójával köt ilyen szerződést, a rosszhiszeműséget és az ingyenességet vélelmezni kell.

[59] A (3) bekezdés azt is kimondja, a harmadik személy kérelmére a szerző fél a megszerzett vagyontárgyából való kielégítést és a vagyontárgyára vezetett végrehajtást túrni köteles.

[60] Az e rendelkezések – illetve a Ptk. hatálybalépését megelőzően hatályban volt 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 203. §-ának lényegében azonos tartalmú rendelkezései – alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat szerint amennyiben a fedezetelvonásra társasági szerződéssel kerül sor, a társasági szerződés alapján a társaság részére vagyoni hozzájárulást szolgáltató tag és a vagyoni hozzájárulást megszerző gazdasági társaság minősülnek a fedezetelvonó ügylet alanyainak, a gazdasági társaság tagjának hitelezője a fedezetelvonó ügyletből eredő igényét perben a velük szemben előterjesztett keresettel érvényesítheti, más személyek perben állása nem szükséges, tekintettel arra, hogy az ilyen per tárgya a kötelezett és a szerző fél közötti szerződés relatív hatálytalanságának a megállapítása és az érintettek (a hitelező, a kötelezett, a szerző fél) egymás közötti jogviszonyában a jogkövetkezmények levonása [1/2002. PJE határozat; 1/2011. (VI. 15.) PK vélemény 7. pontja].

[61] A fedezetelvonó társasági szerződésből eredő igény érvényesítésére irányuló perben a bíróságnak a jogalap körében azt kell vizsgálnia, hogy fennállnak-e a fedezetelvonó szerződés Ptk. 6:120. § (1) bekezdése szerinti konjunktív feltételei. Amennyiben e feltételek teljesülése megállapítható, a bíróságnak az összegyszerűség körében kell vizsgálnia az elvont vagyon értékét és a vagyonelevonás folytán kielégítetlenül maradt hitelezői követelés összegét [1/2011. (VI. 15.) PK vélemény; BH2001. 62.].

[62] A perbeli esetben a felperes az I. rendű alperes hitelezőjeként az I. rendű és a II. rendű alperesek közötti 2016. április 25-i, állítása szerint fedezetelvonó apportálási ügyletből eredő igényét az I. rendű és a II. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresettel érvényesítette, további személyek perben állása – a korábban kifejtettek szerint – szükségtelen, a II. rendű alperes fellebbezésében ezzel összefüggésben állított, az elsőfokú

bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére alapul szolgáló eljárási szabálysértés ezért nem áll fenn.

[63] A kereset jogalapja körében az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményének a Pp. 279. §-a szerinti értékelésével helytállóan, az irányadó jogszabályi rendelkezéseknek és az alkalmazásuk körében kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően állapította meg azt, hogy a perbeli apportálási ügylet megkötése időpontjában a felperesnek az adófizetési kötelezettség elmulasztásából eredően az igény állapotában lévő követelése állt fenn az I. rendű alperessel szemben, amit a fellebbezésében már a II. rendű alperes sem tett vitássá.

[64] A perben rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 279. §-ának megfelelő értékelésével, azokból okszerű következtetést levonva állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az apport tárgyát képező 202.110.000 forint összegű követelést meghaladóan az I. rendű alperes nem rendelkezett olyan vagyonnal, amely a felperesi követelés kielégítésére fedezetet nyújtana. Ezzel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság 2016. április 18-i és 2016. június 29-i vevőanalitikák értékeléséből levont következtetéseivel, ugyanakkor a fellebbezésben foglaltakra tekintettel szükségesnek tartja a következők rögzítését.

[65] A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem kétséges, hogy az apportált követelést meghaladóan a felperes nem rendelkezik és az apportálás időpontjában sem rendelkezett az apportált követelést meghaladó olyan vagyonnal, amely a felperesi követelés kielégítésére maradéktalanul fedezetet nyújtana, amiből az következik, hogy az apportálás legalább részben mindenképpen elvonta a felperes követelésének kielégítési alapját. A fedezetelvonó ügyletnek ez a jogszabályi előfeltétele tehát vitathatatlanul teljesült.

[66] A per irataiból továbbá az is megállapítható, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes kezdettől fogva, a perfelvétel lezárását megelőzően is állította, az apportált követelést meghaladóan az I. rendű alperesnek nincs olyan további vagyona, amelyből a felperes követelését kielégíthetné, és ezzel összefüggésben már a perfelvétel lezárását megelőzően hivatkozott arra is, hogy az adóvégrehajtási eljárásban nem történt meg az I. rendű alperes által az apport fejében megszerzett üzletrész értékesítése.

[67] Kétségtelen, hogy a felperes jogi képviselője csak a perfelvétel 2020. november 17-i tárgyaláson történt lezárását követően tett konkrét tényelőadást arra nézve, hogy az üzletrész adóvégrehajtás keretében, árverés útján történő értékesítése nem vezetett eredményre és csatolta az ezt alátámasztó okirati bizonyítékokat. Ugyanakkor a Pp. 214. § (3) és (4) bekezdéseiben foglaltak szerint a jogi képviselő megfelelően valószínűsítette, hogy az üzletrész értékesítése megghiúsulásának a ténye és az azt alátámasztó okirati bizonyítékok önhibáján kívül, a perfelvétel lezárását követően jutottak a tudomására és az ettől számított tizenöt napon belül az erre vonatkozó tényállítást és bizonyítékait előterjesztette. Mindezekre tekintettel nem volt jogszabályi akadálya annak, hogy az üzletrész adóvégrehajtási eljárásban történő értékesítése megghiúsulásának tényét a bíróság figyelembe vegye, amely körülmény alátámasztja az elsőfokú ítélet azon – a korábban már ugyancsak kifejtettek szerint az összecszerűség körében releváns – megállapítását, hogy az apport tárgyát képező követelésen

felül az I. rendű alperesnek nincs olyan vagyona, amely fedezetet nyújtana a felperesi követelés kielégítésére.

[68] Akkor sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az apportálás 2016. április 25-i időpontjában a II. rendű alperes rosszhiszemű volt, egyrészt azért, mert tudott, illetve tudnia kellett a felperes I. rendű alperessel szembeni követelése fennálltáról és arról, hogy az apportálással egészben vagy részben elvonják a felperes követelésének kielégítési alapját; másrészt azért, mert az I. rendű és a II. rendű alperes tagjai között a rosszhiszeműség törvényi vélelmét megalapozó személyi összefonódás áll fenn.

[69] A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a 2013. évre vonatkozóan folytatott utólagos adóhatósági ellenőrzés megállapításait rögzítő jegyzőkönyv 2016. március 18-i I. rendű alperesnek történt kézbesítése tényéből, abból, hogy jogosultl az I. rendű alperes mellett a II. rendű alperesnek is ügyvezetője volt, továbbá jogosultl személyes meghallgatása során tett nyilatkozataiból helytálló következtetést vont le a jogosultl által a II. rendű alperes megalakulásakor ismert, a perben releváns tények, körülmények tekintetében.

[70] Az elsőfokú bíróság érdemben az ún. személyes összefonódásokat is megfelelően értékelte. Ezzel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, a perbeli apportálási ügylet a II. rendű alperes és annak tagjaként az I. rendű alperes között jött létre, ami megvalósítja a Ptk. 6:120. § (3) bekezdése szerinti törvényi vélelem azon tényállási elemét, miszerint a fedezetelvonó ügylet a jogi személy és tagja között jött létre.

[71] A Fővárosi Ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét – a kifejtettek szerint részben kiegészített indokolással – a Pp. 383. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta, és az eredménytelenül fellebbező II. rendű alperest a Pp. 364. §-a szerint irányadó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselői munkadíjból álló, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdései alkalmazásával mérlegeléssel, a jogi képviselő másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységével arányosan, mérsékelt összegben megállapított másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2021.szeptember 21.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.

Dr. Matosek Edina s.k.

